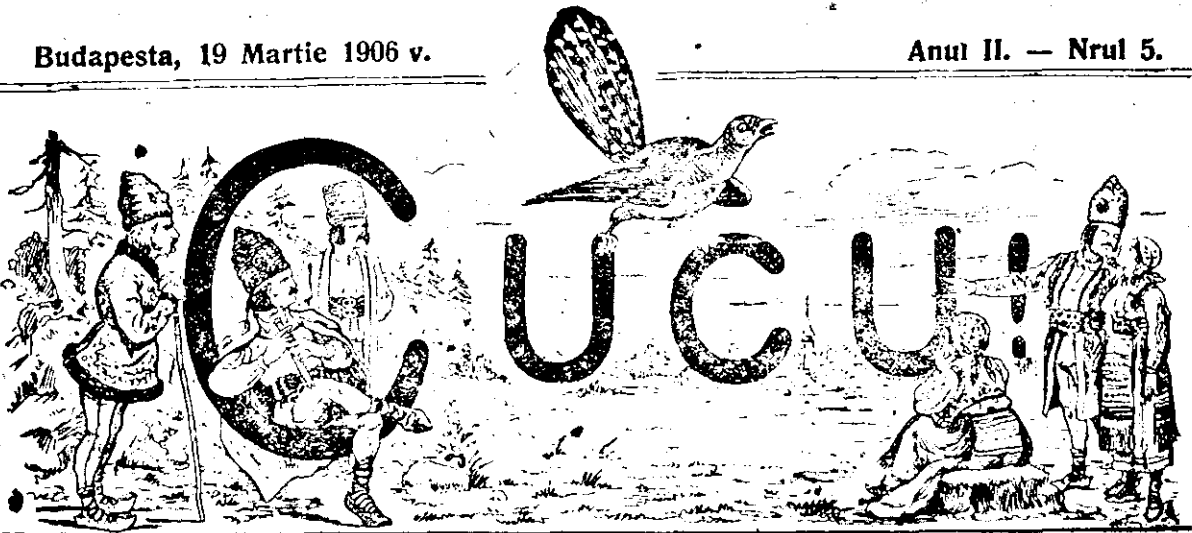

FOAIA UMORISTICĂ POPORALĂ.

Prim-redactor:

Abonamentul

Apare în Duminica a 2-a și a 4-a din
fiecare lună.

NICU STEJĂREL.

pe 1 an — 2 cor. | pe 1/2 an — 1 cor.
Un număr 4 fl.

Red. și administr.: Bpesta, VII., Amazon-a. 6-8

Legenda Cucului.

Pe timpul când umbla sf. Petru printre oameni ca să propovăduiască evanghelia, mergând călare pe un cal către orașul din apropiere, ajunse pe un om, care asemenea călătoria către acel oraș. Mergând așa amândoi se luară la vorbă, și sf. Petru îl întrebă, cum se numește? Omul îi răspunse că „Cucu“ îi e numele, și mai vorbind una, alta, ajunseră în oraș. Aci sf. Petru voi să între într'o ospătărie, și chiemă și pe tovarășul său să-i urmeze. Acesta însă îi zise, că nu-i flămând, deoarece chiar când a plecat de acasă, a mâncat bine. și și-a luat și în straiță. Sf. Petru îi zise: „dacă nu voești să intri cu mine în ospătărie, fi bun, ține-mi calul aci la ușă, până ies eu, căci nu voi zăbovi mult, și atunci vom merge mai departe. Bine, zise „Cucu“, luând calul de căpăstru, iar sf. Petru intră în ospătărie, și după-ce mănă și beu puțin vin, ieși să încalece de nou, spre a-și urma drumul mai departe. Când colo, ce să-i

vadă ochii? Omul căruia îi încredințase calul, nu mai era aci, la ușă, ci fugea călare pe calul său, (adecă al sf. Petru), din toate puterile.

Văzând sf. Petru obrăznicia tovarășului său, și știind că n'o să'l mai poată ajunge, Ingenunchie pe pământ, și îl blăstămă, zicând:

„Dute cucule, în codrii și te schimbă în pasere, iar cântecul tău tot „Cucu“ să-ți fie, cât vei trăi, și toți urmașii tăi numai „Cucu“ să poată cânta, cât vor viețui pe pământ. Dar să te păzești bine să nu te prind eu, că atunci va fi vai de penele tale. În momentul acesta „Cucu“, tovarășul sf. Petru, o, minune, se prefăcu în pasere, și suindu-se pe o cracă a unui arbore, începă a cânta „cucu, cucu“, iar oamenii auzindu-l cântând astfel, îl numiră „cucu“, după cântecul său.

Și toți urmașii lui „cuci“ sau numit, până în ziua de astăzi. Dar de frica apostolului Petru, numai înainte de ziua

lui cântă, iar sosind, ziua această, nu mai auzi cucu cântând, nici vara, nici toamna, și nici iarna *, până primăvara, când apoi cântă până la sf. Petru, și atunci tace iarăși, ca să nu-l auză sfântul și să-i rupă aripile, după cum a zis, când a blăstămat pe strămoșul lor să fie „Cucu“!

Cine o știe mai departe, spună-o, că eu mă sui p'un cui, — și mai multe nu vă spui!

Turturel.

* Numai pe al nostru. Red.

Doină.

Foaie verde mărăcine,
Bine-i doamne cu-i ie bine;
Bine-i umblă neamțului
Bine și muscanului,
Numai noauă ni-e tot rău
De-o luăm ori încătrău,
Osteneala de-i a mea
Roadă ie a altuia,
Și ne-omoară relele
Și ne'ngroapă grijile.

Foaie verde, vioarele
Scapâne doamne de rele,
Că postind în postul mare
Vom da slujbe, sărindare
Șapte-zeci de sfinți părinți
Să să'nchine pe la sfinți;
La eșirea darului
În fața altariului
Cu mătânii vom cinsti
Tipul maicei Precești
Să ne ferească pe noi
De străini și de nevoi
Și casa românului
De ura străinului.

Măcieș.

Budulea taichii.

Mămăligă îmi știu și eu pregăti, când am pe „șuta“ la casă, sau pe „rișcaia“ cu vițel mic și na picat pe mâna strigoaielor... Griz încă'mi știu ferbe în lapte, că vedeți — nu-i lucru mare. Numai că șuta sa culcat să moară, și n'am se duce la moară... Într'o sară, subț de foame mă pun să-mi ferb griz în lapte. Din pachet torn griz într'o ulcea și din ulcea în laptele ce ferbea în tigaie. Luând prea mult griz, a mai rămas în ulcea. A doua zi dimineață după ce mă odihnisăm rău noaptea, somnoros cum eram, voind să pun grizul din ulcea în pachet, anume că iau ulcica, iau în mână călămarul cu cerneala și torn cerneala în pachetul cu griz și îl așez la loc fără să observ ce-am făcut. Așez la locul ei și ulcica și mă gândesc la visul pe cât de frumos, pe atâta de înspăimântător ce'l avusem în acea noapte. Visasem adevărat că pe ceriu se iviseră atâta îngeri, că nu cred să fiu mâncat seara atâtea fire de griz, ear îngerii grăbeau spre mine strigând: „Stai pe loc, că te luăm și te ducem cu noi

În slava Tatălui!“ Eu, ce-i drept, nu aş fi dorit aşa ceva chiar atunci, deci îngrozit m'am deşteptat şi ba să mai dorm de frică, că mă apucă îngerii şi mă duc cu ei. Am voit să-mi descriu visul, ca să nu 'l uit, ci să'l dau cutărui pricepător la tâlcul visurilor. Tot încing pana în călimar, dar cerneală ca în palmă! Unde-i cerneala? Cine ştie să-mi răspundă? Cerneală nu-i — şi nu — şi pace! Privind prin casă dau cu ochii de pachetul cel cu griz şi văzându'l negru, căci cerneala străbătuse prin el, mi-adusei aminte că cine şi cum sa făcut vinovat. Desfac pachetul: „Na, drace. Numai puşcă să mai ai, că pulberea e gata...! Imi zisei. Aş fi voit mai bine să fiu visat cu de trei ori atâta draci, căci de ei mă scăpam făcându-mi cruce, şi'mi rămânea şi cerneala şi grizul...“

Moş Veveriţă.

In şcoală.

Invăţătorul: Să-mi spui tu — Petre, verbul beu a bea, în timpul trecut:

Petru: Am beut.

Invăţătorul: În timpul viitor!

Petru: Voiu fi beat!

In oirt.

Românul: Jupâne, dă-mi o litră de vin.

Jldanul: N'am! Phintru ce nu vinit tho, ieri, chind fost aici zece rumunhele, şi muncat tot ce fost, şi beut tot ce fost, şi balut la io che nu mai fost nimic, şi acum io musai mergem dhi la voi.

Românul: De aia ai pus ţidulă pă uşă că e de închiriat?... Apoi drum bun jupâne, atunci să vini, când te-oi aduce eu!

Hoțul isteț și țăranul.

— Poveste adevărată —

Impărtășită de: Teodor Vițian, econom.

Un țăran de pe „Valea Almăjului” venea din „pustă”, dela oi, călare pe un cal sprinten și frumos. Ajungând la niște pomi umbroși, descălecă și legă calul de un pom, iar el se puse mai încolo pe iarbă jos, unde era umbra mai groasă, să îmbuce ceva și să se răcorească, că era o căldură nespus de mare.

Stând el așa aci, trecu pe drum un om, ce îl întrebă cu o voce domoa'ă; zicând: „Bine, frățioare, dar cum îndrăznești d-ta să-ți lași calul aci lângă drum? Nu ți-e teamă că ți-l fură cine-va?”

— „Doamne ferește, zise țăranul, dar cum să mi-l poată fura cine-va, când eu sunt aci lângă el?”

— „Hei! zise drumețul, d-ta nu poți crede asta, dar de te învoești, să-ți arăt eu cum ți-l poate fura, măcar că d-ta ești de față, eu bucuros o voi face, ca să te convingi despre adevărul vorbelor mele:”

— „Apoi dacă d-ta ții la asta, zise țăranul, neștiind apucătura drumețului, iacă calul aci, poștește de încălecă și-mi arată, eu te aștept aici până te vei întoarce îndărăt.”

Drumețul, se vede că chiar aceasta a așteptat, căci deslegând calul, se și aruncă în spate-i și o luă în galop pe drum la vale.

Țăranul așteptă să se întoarcă, însă drumețul cel isteț, care era un hoț vestit, nu avea lipsă de asta, ci își căuta de drum înainte, ducându-se din cătrău a a și venit, iar țăranul îl poate aștepta și acuma, dacă vrea!

Moșul și nepotul.

Viața cea mai bună nu e viața cea mai lungă, ci cea mai bogată în fapte bune.

Cine trăiește în pace, doarme liniștit.

Norocul vine durmind. Nenorocirea — ca fulgerul.

Cine doarme în răsăritul soarelui va fi sărac până la apus.

Cine n'are ce pierde, iară doarme liniștit.

Între doi învățați la meserii.

Ion: De ce plângi măi Petre?

Petru: Așa m'a scuturat maistoru de-o urechiă, încât credeam că o smulge.

Ion: Și cum de nu ți-a smuls'o?

Petru: D'apoi am avut noroc că o venit și măistorița și m'o prins de cealtă și m'o smăcit din mâinile lui.

Jidovii în scaldă.

Ițig: Moi Șpițig, io mai vozut murdar în scaldatore, numai așa dhi prost cum spathele tho fost, io nu mai vozut.

Șpițig: Nū, thu fost cu zece perțent mai murdar chum io.

Ițig: Thu mogarule, doară ști thu, che io cu zece ani mai botrin cum thu?...

In boltă.

Românul: (în batjocură către un jidan ce sta proptit de ușa boltei)
Ce vindeți aici jupâne?

Jidovul: Mhogari mari!

Românul: Dar bine vă merge târgul, de-ai rămas numai singur.

Cântecul meu.

Primăvara.

După zile de furtună,
De nopți reci, întunecoase,
Cânt de păsări iar răsună,
Iar sunt zilele frumoase! ...
Câmpul se împodopește
Cu covoare de verdeață,
Soarele din cer zâmbește
Omenirii dimineață...

Și cōcorii vin grămadă
Obosiți de lungă cale,
Vin în șir ca la paradă,
Și s'asează 'n deal și 'n vale
Plugul umblă și despică
Țarinele prin ogoară;
Mii semințe din mâini pică
Să le facă roditoare!

Și oițele plăpânde
Alergând pe câmp, v ioase,
Zmulgdiniarbă, zmulgflâmânde,
Să se facă iarăși grase.
Mielușei după ele
Beheesc, plângând a jale,
Iar pe dealuri și prin vale
Sună cântec de cavale...

Bucuria se întinde
Dela sate la orașe,
Și sămînța ei se prinde
Pân' și 'n suflete pismașe! ...
Toți și toate în natură,
Par'că nasc întâia oară;
Zile rele, nopți, trecură,
D'acu'n, colo'i primăvară! ...

Marion.

112584

Chiuituri la joc.

Asta-i lelea lăudată
 Poartă nouă îi d'odată
 Trei sunt rupte patru sparte
 Două nu se țin pe spate,
 La una ce-i stă pe trup
 Câinii latră ca la lup!
 Părinte sfinția ta
 Spovedește-mi pe mândra,
 Dar nu-i da păcate grele,
 Că jumătate-s a mele!

Măi bădiță tu ești căne,
 Că nu vii seara la mine!
 Ba tu lele ești cățea
 Că mă'nșeli cât pe colea;
 Ș'aseara-m fost pe la voi
 Când te sărutai cu doi!

Tu leliță din Pitești
 Cu bărbatul cum trăiești?
 Trăiesc rău ca și cu dracul
 Că și aseară mi-a spart capul!

Dea-și trăi cât peatra-n munte
 N'ași lua fată cu curte,
 Ci'ași lua una săracă
 Eu s'o plac, și ea să'mi placă
 Și ce poruncesc să-mi facă!

Asta-i fată lăudată
 De trei ani nepeptenată.
 Odată la peptenat
 Trei sate a adunat
 Cu săcuri și cu topoare
 Dujmanii să și-i omoare!

Bade cât ești de viteaz
Fă-ți fântână la pirlaz,
Și strigă seara pe Lună
Hai mândro la apă bună!

*

Insura-maș însura
Socru nu știu ce mi-a da;
Două rațe potcovite
Să mă țin și eu cu vite;
Doi cocoși cu ochii scoși
În loc de doi boi frumoși!

*

Hop! săracă lelea Floare
Unde vede glaja moare
Și să vază mereu
Că nu bea la făgădu!

*

Ascultă-mă Mărioară
Nu lăsa voinic să moară
Pentru-n pic de gurișoară,
Dăi gurița și-l ia-n poală,
Că gurița ta-i de leac,
Vindecă voinic sărac!

*

Hop leliță din Iclod,
Gușa ta plătește-un zlot.
Pentru'un zlot și jumătate,
Nu ți-ași duce gușa-n spate!

*

Hop leliță lelișoară
D'ai fi bună cum să sună
N'ai ședea seara la lună
Să numeri proptelele
Ca cățaua stelele!

C.

Din snoavele lui Amfilochie Ciobotă
căltunar în Cizmești.

Țiganul și Punga.

Un țigan trecând odată printr'un sat nemțesc, văzu la marginea satului niște copii jucându-se. Uitându-se mai din adins la ei, văzu la unul o pungă, care după socoteala lui trebuia să fie cu bani. Deci își plănui în mintea lui, cum să fure punga? După puțină cugetare, se apropie de copii și pe cel cu punga îl înhață și fuga cu el, de scânteii îi eșeau din călcâie. Fugind el, ajunsă în pădure unde se puse să-și ascundă punga.

Auzind oamenii că țiganul le-a furat un copil, plecară îndată după el să-l caute. Când ajunse-ră la marginea pădurei auziră plânsul copilului. Se luară după sunet până ajunse-ră la locul unde țiganul își așeza-se prada.

Atunci îl întreabă, că ce caută el aci?
„Dapoi am venit cu băiatul să-mi tai vre-o două lemne“. „Așa, atunci hai cu noi“. Il luară și-l duseră mai mult pe sus până la „casa comunală“. Acolo îi spuseră, că pentru că le-a furat copilul are să joace totă ziua desculț pe pietri.

Hm! își zise el. Eu am crezut că mă vor pedepsi pentru pungă, dar ei mă pedepsesc pentru copil, — dacă le sunt așa dragi copii să vină la mine acasă, că le dau treisprăzace de — pomană.

După ce își isprăvi pedeapsa, se duse

să caute unde și-a ascuns punga. Dar până atunci ninsese ca de o palmă, și el nu putu deosebi locul unde a ascuns-o. Căutând el cu mâinile prin neauă, trecu pe acolo o nuntă. Nuntași văzându-l îl întreabă că ce caută? El le spuse că a ascuns o pungă cu bani, și că acum — de zăpadă — nu poate să-o găsească. Auzind nuntașii asta, săriră toți din cocie și începură să caute prin neauă. Țiganul sta și să uita să vadă, care va afla punga?

Atunci unul dintră nuntași aflând-o — și cugetând că mai bine ar fi să o folosească el singur, — se puse la fugă, țiganul știind că el a aflat punga, se luă după el. Fugând ei așa, nuntașul se uită în pungă să vadă ce-i în ea? Atunci se opri și zise țiganului:

„Na-ți punga, și ia tu banii singur...! Dar' țiganul abea apucă punga, și o și luă la fugă, de nici cu plumbul nu la-i fi putut ajunge.

Ajungând acasă începu să strige: „Săriți muere și copii, că vă aduc părăle sute și mii...!“

Auzind muerea și cei 13 puradei ai săi, să strânsară toți pe lângă ei, să vază câtă bogăție le-a adus? Atunci el deschizând punga, află în ia patru gologani de cei răi, și jucării de cele copilărești.

T. Roșiu.

Ghicitură.

Cucule Măria ta
O găcitoare ți-aș da,
De mi-ai ști-o deslega
Mare meșter te-aș afla.

Intr'o zi de primăvară
Cumpărai o foisoară,
Când căutai să o cetesc,
Uite numai ce găsesc:

Foaia pe-o parte-i bălțată
Pe alta de tot curată.
Găci cucule cum o chiamă?
Că ți-oiu da un blid cu zamă!

S. V.

Intre ghicitori se va sorta blidul cu zamă.

de T. Roșu.

Moșul, feciorul și 3 copii, au laolaltă 250 ani. Moșul a e singur atâția ani, câți au toți trei copii laolaltă, iar feciorul cu două decenii mai puțin. Copilul cel mai mare are jumătate din anii moșului, cel mijlociu jumătate din anii feciorului, iar cel mic cu 25 ani mai puțin. Acum e întrebarea că de câți ani e fiecare?

Poșta „CUCULUI“.

N. Codru în Topla:

Cucu sboară regulat.
Caută la poșta din sat,
Ori la vr'un cinstit de bloj,
Pră la hăia din Lugoj.

S. V. în Lugoj:

Cucu 'Ți cântă de noroc,
Ba Te 'nvirte și la joc,
Dacă trimiți alta 'n loc.
Kistihand!

N. Iancovici:

„Hu, iu, iu, frunză de vie“...
Sunt puse la rând să vie!
In numărul ce-a urma.
Cucu ți-le va cânta!
Să fi sănătos bădică,
Să ne scrii și-o proză mică!

T. Slătinescu în S. Precum vezi publicăm cu plăcere. Trimite numai cât de des, dar mai ales în proză, căci cu versurile se prea îmbulzesc cântăreții primăverii. Salutare!

I. Iovanescu în S. Versurile adunate au ajuns la scălmănite. Ce-i bun se va publica în numerii ce-or urma!